

Voor Nikolai

*Dank je wel dat je op alle reizen door de tijd mijn hand
vasthoudt. Zonder jou was ik hier nooit aangekomen.*

ISBN 978 90 00 40116 1

ISBN 978 90 00 40117 8 (e-book)

NUR 283

© 2026 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *Luzie Alvenstein. Erbin der Duftapotheke – Ein Geheimnis zieht durch die Zeit*
Oorspronkelijke uitgave: © 2025 Arena Verlag GmbH, Würzburg. Alle Rechten vorbehalten.

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Anna Ruhe

Illustraties: Claudia Carls

Omslag: Claudia Carls en Marieke Oele

Zetwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘Beelden hebben macht.

*Wat we zien heeft invloed op
wat we voelen.*

*En wat we voelen bepaalt
wat we denken.’*

*– Francesca Fratelli
(schilder), 1871*

Proloog

Vroeger verlangde ik er altijd naar dat ik superkrachten had. Van die superkrachten waarmee ik al mijn problemen gewoon kon wegtoveren. Maar toen had ik nog niet het flauwste vermoeden hoe moeilijk mijn leven zou kunnen worden en hoeveel groter mijn problemen als die wens ook zou uitkomen. Het klinkt gek, dat weet ik, maar

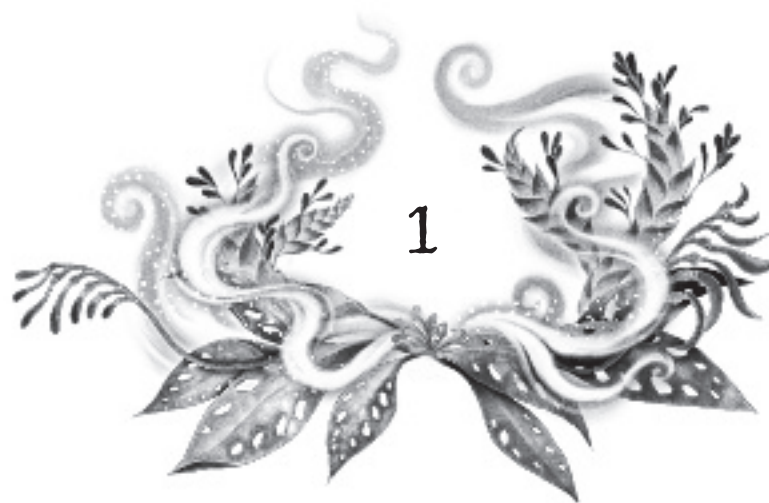

ik heb iets ontdekt dat me echt zoiets als superkrachten geeft – iets waarmee ik dingen en situaties gewoon kan veranderen. Soms lijkt het zelfs bijna alsof ik kan toveren. Alleen is mijn leven er daardoor bepaald niet makkelijker op geworden. Integendeel, eigenlijk.

Goed dan: ik heb een geheim. Een geheim dat niet alleen kracht geeft, maar ook nogal gevaarlijk kan zijn. Inmiddels bewaart mijn hele familie dat geheim, samen met mij. En mijn allerbeste vrienden ook. Geheimzinnig, hè? Even geduld, ik leg het je nog uit. Als je me tenminste de tijd geeft om bij het begin te beginnen. Ik weet zeker dat je het dan zult begrijpen. In elk geval is één ding zeker: over de hele wereld zijn er nog anderen zoals ik – en ik ben vast van plan ze te vinden.

Eerst klonk het mij ook vreemd in de oren en schudde ik mijn hoofd toen ik erover hoorde. Zo is het altijd met dingen die je niet geloofwaardig lijken. Maar ik beloof je plechtig: ik zal je niet zomaar wat flauwekul verkopen. Alles wat ik heb meegemaakt zal ik precies vertellen zoals het was. Wie weet, misschien is het met jou wel net zoals met mij en heeft tot nu toe nog nooit iemand je erover verteld.

Nou... ben je er klaar voor?

Een warme, vochtige wolk vol plantengeuren begroette me, samen met het piepen van de scharnieren, die met hun geluid de ontbrekende bel vervingen. Toen ik de glazen deur helemaal open had gedaan en een paar stappen naar binnen was gelopen, waaide de geur van jasmijnbloesem en citroengras me tegemoet.

‘Wat moeten we met je aan?’ zei ik zacht tegen onze broeikas. Die was immers niet alleen stokoud en niet meer van deze tijd, hij was bovendien zo hoog als een rijtjeshuis van twee verdiepingen. Echt waar. Onze broeikas had veel weg van de kassen die je in botanische tuinen kunt vinden. Maar deze stond dus gewoon achter ons huis, daar waar andere mensen een kippenhok of een trampoline neerzetten. Tja, bij ons was alles nu eenmaal een beetje anders.

Ook vandaag moest ik er even de tijd voor nemen om te wennen aan de lucht in de kas. Die voelde zwaar en op een bepaalde manier dik aan, en dan rook het er ook

nog naar van alles tegelijk. Naar lavendel bijvoorbeeld, en naar kardemom en salie en cacaobonen en nog veel meer. De glazen deur piepte nog eens en viel achter me in het slot. Ik bleef even staan, haalde diep adem en liep verder door het verwilderde groen.

Sinds Hanne was verhuisd en niet meer voor de broeikas zorgde, groeiden de planten ons letterlijk en figuurlijk boven het hoofd. Ze hadden de broeikas overgenomen zonder zich waar dan ook aan te storen en er was geen schijn van kans dat we paal en perk konden stellen aan al die ranken, struiken en enorme bomen. In het voorbijgaan streek ik langs de jasmijnbloesems. Ik werd meteen door hun honinggeur omgeven en liet me erdoor kalmeren. Een ogenblik lang legde ik mijn hoofd in mijn nek en keek omhoog naar de beslagen ruiten die hoog boven mijn hoofd de zonneschijn temperden. Die ruiten waren ook al in geen eeuwen gewassen. Ik rechte mijn rug, zette de vraag hoe we alles weer in de hand moesten zien te krijgen van me af en drong verder door de jungle.

‘Luuuucie! Wacht op ons!’ Achter me kwam ook Benno de kas binnen, en binnen een paar tellen rook ik wie mijn broertje had meegenomen.

Ik haalde snel adem en hield een hand voor mijn neus. ‘Jeetje zeg, wat heb je Meneer Murphy vanochtend te eten gegeven?’

‘Dat is gemeen!’ zei Benno en hij keek beledigd naar me op. ‘Meneer Murphy is nog jong en heeft een lastige spijsvertering,’ probeerde hij het zo volwassen onder woorden te brengen als hij met zijn zes jaar kon.

‘Een “lastige spijsvertering”?’ Ik kon een glimlach niet

onderdrukken. ‘Dat noem je gewoon “een wind laten”, hoor. Mijn hemel! Hoe kan zo’n klein hondje scheten laten als een winderige mammoet?’ Ik zei het met een knipoog, maar Benno sloeg zijn armen over elkaar.

‘Je moet niet zo op Meneer Murphy afgeven! Hij moet zich nog bij ons thuis gaan voelen.’ Mijn broertje frontte zijn wenkbrauwen. ‘Ik denk dat ons eten anders is dan hij gewend is.’

Ik stak mijn handen omhoog en wierp de poedelpuppy, die opgewonden rondjes om Benno’s benen draaide, een snelle blik toe. Meneer Murphy keek me met enorme bruine ogen aan, alsof ik het leukste wezen was dat hij ooit had gezien – na Benno dan. Zijn staart zwaaide zigzaggend door de lucht. Als Meneer Murphy nou niet om de haverklap bij wijze van groet een stinkbom liet afgaan, zou het pluizige babyhondje inderdaad superschattig zijn.

In elk geval blafte hij bijna nooit en dat waardeerde ik enorm in hem. Desondanks maakte zijn schattigheid de pijnlijke situaties waarin hij me al eens had gebracht hooguit voor de helft goed. Als je met Meneer Murphy een ommetje maakte en je iemand tegenkwam, steeg er meteen een walgelijke geurnoot met een half verdovende werking op. Niemand zei het hardop, maar als baasje kreeg je er zélf de schuld van, totdat je had verteld over Meneer Murphy’s ‘lastige spijsvertering’. En eigenlijk was ik er dan ook niet zeker van of dat wel hielp. Elke keer weer was het gênant.

Benno riep de rondhollende Meneer Murphy bij zich en keek me aan. ‘Wat doe je hier eigenlijk?’

‘Heb met Elodie afgesproken,’ zei ik, en ik liep weer verder.

Meneer Murphy's persoonlijke odeur was eindelijk vervlogen en werd afgelost door iets nieuws. Het geurmengsel dat ik nu rook, verdrong zelfs de honingzoete jasmijnlucht en trok me een kant op waarnaar ik toch al op weg was. Het had iets onnatuurlijks en was moeilijk thuis te brengen. Ergens vermoedde ik wel wat het was, dus duwde ik nog een paar takken opzij en baande me samen met Benno en Meneer Murphy een weg langs de bloembedden, steeds deze nieuwe geur tegemoet.

'Hè hè!' hoorde ik Elodie roepen. Blijkbaar zat ze ergens achter de wirwar van bloemen en bladeren. 'Waarom ben je zo laat? Ik stond al op het punt om maar weer weg te gaan.'

'Weg te gaan? Nu al?' Ik rolde met mijn ogen. Gewoonlijk zat ik op háár te wachten, en niet kort ook. Eén keer had ik een vol uur op de afgesproken plek op haar staan wachten tot ze eindelijk was komen aankakken. Maar als het bij uitzondering een keer omgekeerd was en ik een paar minuten te laat was, was dat blijkbaar ongelooflijk aanmatigend.

Ik zuchtte diep, drong langs een ginkgo en strompelde meteen een ondoorzichtige wolk binnen, die naar seringen en nog een paar andere bestanddelen rook. Hè? Wat was hier nou aan de hand? Ik zwaaide door de paarze mist waarin ik terecht was gekomen en hoorde Meneer Murphy achter me blaffen – bij uitzondering. Wat Elodie precies op dat moment zei, verstond ik dus niet. Daarom wuifde ik nog heviger door de nevelsierten en

liep voorzichtig nog twee stappen verder, zodat ik Elodie tenminste kon zien. Maar ze was er niet. Overal was alleen maar violette mist te zien. Ik draaide naar links... ik draaide naar rechts... en was de weg kwijt.

‘Hé joh, waarom doe je dat nou?’ riep ik verwijtend, want ik wist nu wel waar die mix van geuren en die nevel vandaan kwamen. Elodie had een van onze flesjes opengemaakt. Zo’n heel speciaal flesje dat je eigenlijk beter dicht kon laten en veilig opbergen. Bij het idee alleen al aan wat er allemaal kon gebeuren, kreeg ik het warm. En dat was niet voor niets.

Het volgende ogenblik voelde ik al dat de lucht om me heen begon te bewegen. De bloesemgeur werd ineens zo sterk dat ik er duizelig van werd. Hou je hoofd erbij! probeerde ik mezelf voor te houden. Bloemknoppen kwamen door de mist op me af en omringden me. Ranken slingerden zich om me heen, nauwer en nauwer. Mijn hart bonsde hevig.

‘Elodie!’ riep ik, maar ik hoorde haar niets terugzeggen. In plaats daarvan greep iets me bij mijn been en wikkelde zich daar steeds steviger omheen. Ik bukte me en probeerde in paniek de rank los te trekken, maar meteen sloeg er al een andere om mijn arm, kronkelde zich om me heen en groeide verder tot boven mijn hoofd.

‘Elodie! Bennooo!’ riep ik, en op hetzelfde moment voelde ik geen grond meer onder mijn voeten. De doornen van een rozenstruik prikten in mijn vrije arm en ik kreeg een rozenknop in mijn gezicht geduwd. De rank om mijn been werd sterker en sterker en tilde me verder omhoog. Langzaam vervlogen de wolken sering-

geur en kon ik zien hoe er in ijlt tempo steeds nieuwe knoppen ontstonden. Ze werden groter, vouwden zich open en bloeiden razendsnel op. Het leek wel alsof er een film versneld werd vertoond. Een zee van bloemen in alle mogelijke kleuren en vormen ging om me heen tekeer. Ik zat vast in een wirwar van knoppen en bloemen die wel als vuurpijlen leken te ontploffen. Ik probeerde naar beneden te kijken en kreeg meteen een knoop in mijn maag: ik hing zo hoog in de lucht, dat het glazen dak van de kas dichterbij was dan de grond.

Omdat ik wel wist wat er zou gebeuren zodra de seringengeur was uitgewerkt, hield ik me vast aan een dikke stengel. In theorie was ik er in elk geval klaar voor. ‘Benno! Hou je vast!’ riep ik weer, al wist ik niet waar mijn broertje was en of hij me eigenlijk wel kon horen. Mijn hart ging tekeer en de gedachten tolden door mijn hoofd.

Er streek een briesje langs mijn armen en de bladeren ritselden alsof ze waren gedroogd. En toen gebeurde het: de bloemen lieten hun blaadjes vallen en verwelkten net zo snel als ze ontloken waren. Overal om me heen werd het opeens herfst. De dikke stengel waar ik me aan vasthield, kon mijn gewicht niet meer dragen en brak – hij was in een paar tellen een dode tak geworden. Ik probeerde me vast te houden aan wat ik maar te pakken kon krijgen en kwam uiteindelijk weer op de grond terecht. Mijn hart ging zo heftig tekeer dat ik niet eens voelde of ik me pijn had gedaan. Ik moest eerst weten waar Benno was.